୧୩-୩-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମମାନଙ୍କର ଜୀବନ ରୂପୀ ନୌକାକୁ ପାରି କରିବା ପାଇଁ ବାବା ନାଉରୀଆ ରୂପରେ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇ ରୁହ ତେବେ ନୌକା ହଲଚଲ ହେବ କିନ୍ତୁ ବୁଡି ପାରିବ ନାହିଁ ।''

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ନ ରହିବାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ କ'ଣ ?

ଉ□ର:- ସାକାର ଦେହଧାରୀ ଅବସ୍ଥାରେ ରହି-ରହି, ପିଲାମାନେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିରାକାର ଅଟୁ ଏବଂ ଆମର ପିତା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ସାକାର ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବା କାରଣରୁ ସାକାର ଦେହଧାରୀଙ୍କର ସ୍ମୃତି ସହଜରେ ଆସିଯାଉଛି । ତେଣୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ । ଯାଙ୍କର ନାମ ତ' ଶିବ ନୁହେଁ ନା । ଏହାଙ୍କର ନାମ ବ୍ରହ୍ମା, ଶିବବାବା ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କଥାବା□ା କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ତ ବହୁତ ଥର ବୁଝାଯାଇଛି ଯେକୌଣସି ମନୁଷ୍ୟକୁ, ଦେବତାକୁ ଅଥବା ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯାହାଙ୍କର କୌଣସି ଆକାରୀ ବା ସାକାରୀ ଚିତ୍ର (ଶରୀର) ଅଛି ତାଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନ୍ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ଭଗବାନ କିଏ, ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ନେତି-ନେତି କହୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଜାଣି ନାହୁଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା କହୁଛି- ହେ ଭଗବାନ । ଏବେ ଆତ୍ମା ତ ବିନ୍ଦୁ ସ୍ୱରୂପ ଅଟେ । ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ହିଁ ହୋଇଥିବେ । ଏବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ୩୦-୩୫ ବର୍ଷର ପିଲା ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଆତ୍ମା କିପରି ବିନ୍ଦୁ ରୂପ ଅଟୁ, ଏକଥା ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଛନ୍ତି ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ସଚ୍ଚା ହୀରା ଅଟନ୍ତି । ହୀରାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଡବାରେ ରଖାଯାଏ ନା । କାହାପାଖରେ ଯଦି ଭଲ ହୀରା ଥାଏ ଏବଂ କାହାକୁ ଦେଖାଇବାକୁ ହୁଏ ତେବେ ତାହା ସୁନା ବା ଚାନ୍ଦିର ଡବାରେ ରଖି ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ହୀରାକୁ ହୀରା ବ୍ୟବସାୟୀ ହିଁ ଜାଣିପାରିବେ ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ନକଲି ହୀରା ଦେଖାଇଲେ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଏପରି ବହୁତ ଠକି ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ଏବେ ସଚ୍ଚା ବାବା ଆସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ଭଗବାନ କହୁଥିବା ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କିଛି ବି ଜାଣି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ସତ୍ୟର ନୌକା ହଲିବ କିନ୍ତୁ ବୁଡ଼ିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମିଛର ନୌକା ହଲଚଲ ହୋଇନଥାଏ । ଏହାକୁ କେତେ ହଲାଇଥା'ନ୍ତି । ଯିଏ ଏଠାରେ ଏହି ନୌକାରେ ବସିଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ହଲାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଟ୍ରେଟର (ବିଶ୍ୱାସଘାତକ)ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ନାଉରିଆ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ସିଏ ବଗିଚାର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା କ□ାର ଜଙ୍ଗଲ ଅଟେ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ଅଟନ୍ତି ନା । କେତେ ମିଛ ରହିଛି । ସତ୍ୟବାବାଙ୍କୁ କୋଟିଡ କେହି କେହି ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ (ବାବାଙ୍କ ଘରେ) ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ପୂରା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କାରଣ ବାବା ଗୁପ୍ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ ତ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି କି ସିଏ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ପରମଧାମରେ ରୁହନ୍ତି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଆତ୍ମା ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସାକାର ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇ ନେଇ ଆତ୍ମା ତାହା ଭୁଲିଯାଇଛି । ସାକାର ଶରୀରରେ ରହି ରହି ସାକାରର ସ୍ମୃତି ହିଁ ଆସିଯାଉଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛ । ଭଗବାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ଏକଥା ବୁଝିବା ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସହଜ । ପରମପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ପରରୁ ପରେ (ବହୁ ଦୂରରେ)ରହିଲାବାଲା ପରମ ଆତ୍ମା । ତୁମକୁ କୁହାଯାଏ ଆତ୍ମା । ତୁମକୁ ପରମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ତ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛ ନା । ଏହି କଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଭକ୍ତ ଭଗବନ୍‌ଙ୍କୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି, ପାହାଡ଼ ଉପରେ ତୀର୍ଥରେ, ନଦୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ନଦୀ ପତିତ ପାବନୀ ଅଟେ, ସେଥିରେ ସ୍ନାନ କରି ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ

କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ କ'ଣ ଦରକାର। କେବଳ କୁହନ୍ତି ମୁକ୍ତି ଦରକାର, ମୋକ୍ଷ ଦରକାର କାହିଁକି ନା ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରି କରି ଥକିଗଲେଣି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କେହି ମୋକ୍ଷ ବା ମୁକ୍ତି ମାଗନ୍ତି ନାହିଁ। ସେଠାରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ କେହି ଡ଼ାକନ୍ତି ନାହିଁ। ଏଠାରେ ଦୁଃଖୀ ହେବା କରଣରୁ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି। ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମୁଁ କାହାର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିପାରିବି ନାହିଁ। ଯଦି କେହି ସାରାଦିନ ବସି ରାମ ରାମ ଜପିବ, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିପାରିବି ନାହିଁ। କାରଣ ଏହା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ। ଦୁଃଖ ତ ଯେପରି ଗଳାରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି। ଗାୟନ କରାଯାଏ ଦୁଃଖରେ ସ୍ମରଣ ସମସ୍ତେ କରନ୍ତି ସୁଖରେ କେହି କରନ୍ତି ନାହିଁ। ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା ଦିନେ ନିଶ୍ଚିତ ସୁଖ ଥିଲା ଏବେ ଦୁଃଖ ଅଛି । ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୁଖଥିଲା ଏବେ କଳିଯୁଗରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି ତେଣୁ ଏହାକୁ କ□ାର ଜଙ୍ଗଲ କୁହାଯାଉଛି। ପ୍ରଥମନମ୍ବର କ□ା ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନର କ□ା । ପୁଣି କାମ ବିକାରର କ□ା ।

ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ତାହା ବିନାଶ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ। ଏବେ ତୁମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ନିଜ ଘରକୁ ଏବଂ ରାଜଧାନୀକୁ ମନେ ପକାଅ। ଘରର ସ୍ମୃତି ସହିତ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ଜରୁରୀ କାରଣ ଘର କୌଣସି ପତିତ- ପାବନ ନୁହେଁ। ତୁମେ ପତୀତ ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ କହୁଛ। ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ। ସେ କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ। ମତେ ହିଁ ଡ଼ାକୁଛ ନା ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର। ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ମୁଖଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବେ ନା। ପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା ତ କିଛି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ। ଗୋଟିଏ ପଟେ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ଅନ୍ୟ ପଟେ କହୁଛନ୍ତି ସେ ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା। ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ଏପରି କିଛି ବସ୍ତୁ ତ ନଥାଏ। ପୁଣି ଏକଥା ମଧ୍ୟ କୁହନ୍ତି ଯେ କାଠ-ପଥର ଇତ୍ୟାଦି ସବୁଥିରେ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି। ଅନେକ ମତ ଅଛି ନା। ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମକୁ ୫ ବିକାର ରୂପି ରାବଣ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରିଦେଇଛି। ସେଥିପାଇଁ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ ନମସ୍କାର କରୁଛ। କେହି କେହି ତ' ବହୁତ ନାସ୍ତିକ ମଧ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି, ସେମାନେ କାହାକୁ ବି ମାନନ୍ତି ନାହିଁ। ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ତ କେବଳ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଆସନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ୫ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଥିଲି। ଲେଖା ମଧ୍ୟ ଯାଇଛି ପରିମପିତା ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱରା ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ। ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ତ' ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି। ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ମଧ୍ୟ ଥିବେ। ଏବେ ତୁମେ ଶୁଦ୍ରଧର୍ମରୁ ବାହାରି ବ୍ରହ୍ମାଣ ଧର୍ମକୁ ଆସିଛ। ବାସ୍ତବରେ ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ କହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜ ପ୍ରକୃତ ଧର୍ମକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି। ତେଣୁ ସେମାନେ କେବେ କାହାପାଖକୁ ଯିବେ ତ ଆଉ କେବେ କାହା ପାଖକୁ। ବହୁତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଥିବେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍‌ମାନେ କେବେ କାହା ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ। ଏବେ ତୁମେ ସିଦ୍ଧକରି କହିପାରିବ— ଭଗବାନ୍ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ। ଦିନେ ଖବର କାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାରିବ ଯେ ଭଗବାନ୍ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ତୁମେ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ। ଯେତେବେଳେ ବିନାଶ ନିକଟ ହୋଇ ଆସିବ ସେତେବେଳେ ଖବରକାଗଜ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା କାନରେ ପଡିବ। ଖବରକାଗଜରେ ତ କେତେଆଡର ଖବର ବାହାରି ଥାଏ ନା। ଏବେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବାହାର କରି ପାରିବ। ଭଗବାନୁବାଚ— ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟେ। ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ। ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ। ତେବେ ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ, ଏହା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯିବ। ବିନାଶର ପ୍ରୟାସ ମଧ୍ୟ ହୋଇଚାଲିବ। ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହୋଇନାହିଁ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିନାଶ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ଆଗକୁ ଭୂମିକମ୍ପ ଆଦି ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି ନା। ଗୋଟଏ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ବୋମା ଫୁଟିବ ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ଆସିବ। ଅନ୍ନ ଆଦି ମିଳିବ ନାହିଁ। ଷ୍ଟିମର (ଜାହାଜ)ଆସିବ ନାହିଁ। ମରୁଡ଼ୀ ପଡ଼ିଯିବ। ଭୋକରେ ମରି-ମରି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବେ। ଭୋକ ଅନ୍ଦୋଳନ ଆଦି ଯିଏ କରିନ୍ତି ସିଏ ପୁଣି କିଛିନା କିଛି ଜଳ ଅଥବା ମହୁ ଆଦି ଗ୍ରହଣ କରିଥା'ନ୍ତି। ଓଜନରେ ହାଲୁକା ହୋଇଯା'ନ୍ତି। ଏଠାରେ ତ ବସୁ ବସୁ ହଠାତ୍ ଭୂମିକମ୍ପ ହେବ, ସମସ୍ତେ ମରିଯିବେ। ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ। ସେତେବେଳେ ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଆଦି ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ବିନାଶ ହେବ ତେଣୁ ରାମରାମ କୁହ। ମନୁଷ୍ୟ ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି।

ଭଗବାନ ତ ନିଜେ ନିଜକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ବି ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆସିବାର ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ଯିଏକି ପୁଣି ଏହି ବୃଦ୍ଧ ଶରୀରରେ ଆସି ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଉଛୁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କେବଳ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତି କିଏ ଦେବେ ? ଏପରି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ନା ଶାନ୍ତିଦେବା । ଏବେ ଦେବଙ୍କର ଦେବ ତ ଏକ, ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରି ନେଇଯିବି । ଜଣକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ିବି ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାର ହିଁ ଅଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ମାଶା ଭଳି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି । ଏବେ କଳିଯୁଗର ଶେଷ ସମୟ, ଏଠାରେ କେତେ ଅଧିକ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ଅଳ୍ପ କିପରି ହେବେ ? ଏବେ ସଙ୍ଗମ ଅଟେ । ଏହି ସଂଗମ ସମୟରେ ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଜାଣିଛ ଏହି ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ । ମଶାଭଳି ଆତ୍ମାମାନେ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବେ । ସାରା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦଳ ଚାଲିଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ରହିବେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ, ଦେଖୁ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ଆମେ ଦେଖୁନାହୁଁ । ଆମେ ଆତ୍ମା, ଏବେ ଆମେ ଆମ ଘରକୁ ଫେରିଯିବୁ । ତେଣୁ ଖୁସି ଖୁସିରେ ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ଅନ୍ତମତି ସୋ ଗତି (ଆତ୍ମା ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବା ସମୟର ସ୍ମୃତି ଅନୁସାରେ ପରବ□ୀ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ) ହୋଇଯିବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବା, ଏଇଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ବିନା ପରିଶ୍ରମରେ କ'ଣ ଉଚ୍ଚପଦ ମିଳିପାରିବ । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ନରରୁ ନାରାୟଣ କରିବା ପାଇଁ । ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କୌଣସି ଶାନ୍ତିନାହିଁ । ଶାନ୍ତି ତ କେବଳ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମରେ ହିଁ ଅଛି । ଏଠାରେ ତ ଘରେ ଘରେ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ମାଡ଼ପିଟ୍ ଚାଲିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ଏହି ଛି ଛି (ନର୍କ) ଦୁନିଆକୁ ଭୂଲିଯାଅ । ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ତୁମପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ଆସିଛି । ଏହି ନିର୍କରେ ତୁମେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି ହୋଇଯିବ । ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲେ ବାହାଘର ଇତ୍ୟାଦିକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଅ କିନ୍ତୁ ବାବଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସବୁର ଜ୍ଞାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଘରେ ରୁହ, ପିଲାମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନିଅ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ, ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଉଛି ମତେ ମନେ ପକାଅ । ଘର ଛାଡ଼ିବାର ନାହିଁ, ନଚେତ୍ ପିଲାମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ କିଏ ନେବ ? ଭକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ଘରେ ରୁହନ୍ତି, ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରୁହନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତ କୁହାଯାଏ କାରଣ ସେମାନେ ଭକ୍ତି କରନ୍ତି ଏବଂ ଗୃହସ୍ଥର ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ନିଅନ୍ତି । ସେମାନେ ବିକାରୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଗୁରମାନେ କୁହନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର ତେବେ ତାଙ୍କ ଭଳି ସନ୍ତାନ ହେବ । ଏବେ ଏହିସବୁ କଥାରେ ତୁମକୁ ଯିବାର ନାହିଁ । କାରଣ ତୁମକୁ ତ ଏବେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବାର କଥା ଶୁଣାଯାଉଛି, ଯେଉଁ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ଏବେ ହେଉଛି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୈକୁଣ୍ଠର ସ୍ଥାପନା କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସେହି ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୁଅନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସେହି ସମ୍ପ□ ନେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଗୀତାର ଭଗବାନ୍ ଆସନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ଏବେ ପାଠପଢୁଛନ୍ତି ନା । ଗୀତା ତ ବାବା ହିଁ ଶୁଣାଇଲେ ଏବଂ ସିଏ ଶୁଣିଲେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବାବାଙ୍କ ପରିବ□େ ତାଙ୍କର ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଭୂଲିଗଲେ ତେଣୁ ଗୀତା ମଧ୍ୟ ଖଣ୍ଡନ ହୋଇଗଲା । ସେହି ଖଣ୍ଡିତ ଗୀତା ପଢିଲେ କ'ଣ ହେବ । ବାବା ତ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ଯାଇଥିଲେ । ତା' ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ ହେଲେ । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗର ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଲେ କେହି କ'ଣ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେବ ? ନା । କେହି କେହି ଏଭଳି ଭାବି ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ଫାଇଦା କିଛି ହୁଏ ନାହିଁ । ସାଧୁ ସନ୍ଥମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜେ ନିଜର ମନ୍ତ୍ର ଦିଅନ୍ତି, ଫଟୋ ଇତ୍ୟାଦି ଦିଅନ୍ତି । ଏଠାରେ ଏପରି କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ସତ୍‌ସଙ୍ଗକୁ ଗଲେ କହିବେ ଅମୁକ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ପ୍ରବଚନ । କେଉଁ ବିଷୟରେ ? ବେଦାନ୍ତର କଥା(ଜ୍ଞାନ), ଗୀତାର କଥା, ଭାଗବତର କଥା । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆମର ଶିକ୍ଷାଦାତା କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ନୁହଁନ୍ତି, ନା ସେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କ'ଣ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଛନ୍ତି ! ଶାସ୍ତ୍ର ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପଢନ୍ତି । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଗୀତା ଆଦି କିଛି ପଢି

ନାହିଁ । ଏହି ରଥ ଯେଉଁଥିରେ ମୁଁ ବସିଛି, ସିଏ ଗୀତା ପଢିଛି, ମୁଁ ପଢିନାହିଁ । ମୋ ପାଖରେ ତ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଆଦି,ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଇଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଗୀତା ପଢୁଥିଲେ । ଶୁଆ ପରି ମୁଖସ୍ଥ କରିଦେଉଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କରିଲେ ତେବେ ତୁରନ୍ତ ଗୀତା ଛାଡିଦେଲେ କାହିଁକି ନା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଗଲା ଏହା ତ ଶିବବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମମତା ତୁଟାଇ ଦିଅ । କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମିକାକୁ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରେମିକର କଥା ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ ନା । ସେହିପରି ଏବେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ପକ୍କା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପାରଲୌକିକ ପିତା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେପକାଅ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ବର୍ସାକୁ ମନେପକାଅ । ଏଥିରେ ଆଉ କୌଣସି ଶବ୍ଦ କରିବା କିମ୍ବା ଝାଞ୍ଜ ଆଦି ବଜାଇବାର କୌଣସି ଦରକାର ନାହିଁ । କିଛି ଗୀତ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଆସୁଛି ଯାହାକୁ ବଜାଇ ତାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଉଛି । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଗୀତ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ କିଛି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମୀରା ଭକ୍ତିନୀ ଥିଲା, ତୁମେତ ଏବେ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟ । ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେତେବେଳେ କୌଣସି କାମ ଠିକ୍ ଭାବରେ ହୋଇନଥାଏ ତେବେ ବାବା କୁହନ୍ତି ତୁମେ ତ ଯେପରି ଭକ୍ତ ଅଟ । ତେଣୁ ସେ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ବାବା ଏପରି କାହିଁକି କହିଲେ ? ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ, ସନ୍ଦେଶବାହକ ହୁଅ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ ଯେ, ବାବା ଏବଂ ବର୍ସାକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାର ସମୟ । ଭଗବାନ୍ ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ନିଜର ଦେହ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଆସି ନିଜେ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ମନମନାଭବର ମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି । ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଇତ୍ୟାଦି ଏପରି କେବେ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଏବେ ବିନାଶ ହେବ, ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ବାବା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପ□ ମିଳିବ । ତୁମେ କାଳ (ମୃତ୍ୟୁ) ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ କାଳ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଏପରି କୌଣସି କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତର ଉପାଧି ମିଳିବ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ଦେଶ ବାହାକ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପ□କୁ ମନେ ପକାଇବାର ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କୌଣସି ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଛି ଛି ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ଘରକୁ ମନେପକାଇବା ସହିତ ପବିତ୍ର ହେବାପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ତ୍ୟାଗ, ତପସ୍ୟା ଏବଂ ସେବାର ଭାବନା ରୂପକ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସଦା ସଫଳତା ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।

ତ୍ୟାଗ ଏବଂ ତପସ୍ୟା ହିଁ ସଫଳତାର ଆଧାର । ତ୍ୟାଗର ଭାବନା ଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସେବାଧାରୀ ହୋଇପାରିବେ । ତ୍ୟାଗ ଆଧାରରେ ହିଁ ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ କରିବା ହିଁ ତପସ୍ୟା ଅଟେ । ତେବେ ତ୍ୟାଗ, ତପସ୍ୟା ଏବଂ ସେବାର ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବିନାଶୀ ଏବଂ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଭାବନା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ସଂଗଠନ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯାଏ । ଜଣେ କହିଲା, ଆଉ ଜଣେ କରିଦେଲା, କେବେ ବି ତୁ-ମୁଁ, ତୋର-ମୋରର ଭାବନା ନ ଆସୁ ତେବେ ସଫଳତା ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ନିର୍ବିଘ୍ନ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ନ ଦେବା— ଏହା ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅହିଂସା ଅଟେ ।